

на тогози клетника, въ истото време когато чиновникътъ былъ тамъ, и като изгасилъ свѣщитъ нападналъ на него и го скастрилъ на кжсове. Слѣдъ това заповѣдалъ да запамятъ пакъ свѣщитъ, и като разгледалъ и пригледалъ убитыйтъ виновникъ, падналъ на очитъ си и благодарилъ Бога. “Въ сумнѣніе бѣхъ, рекълъ тогазы Махмудъ на присѣдащитъ, че тойзи виновникъ ще да е нѣкой отъ сыноветъ ми. Ако да го видѣхъ, чадолюбіето ми къмъ него можаше да мя въспрѣ да го не затрѣжъ, за това го и ударихъ въ тъмнинѣтъ, за да побѣдѣхъ страстьтъ на сърдцето си. Сега като виждамъ че страхътъ ми былъ напразно, благодарѣхъ Бога че мя отмѣни отъ такъвжи жертвѣ. »

Іосифъ 2-й.

Като ся расхождалъ единъ день самичкътъ по улицитъ изъ Віеннѣ, прѣсловутыйтъ императоръ австрійскый Іосифъ 2-й, облеченъ въ частны дрехы, срѣшналъ едно момиче, което носяло на рѣцѣ единъ вързопъ дрехы и вѣрвѣло въ